

יום טוב פרק שני ביצה

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ב מלכות
תפלה הלכה ה סג
עשין ע"ש טו"ש א"ח סר
תפ"ט ע"ב א:
יז ב מיי ע"ש הלכה יא
סג ע"ש טו"ש א"ח
סמון תכה ע"ש א וסמון
סל ע"ש ו וסמון תרכב
ט"ז ע"ב א:
יח ג סמון תל ע"ש
ט"ז:
יח ד מיי ע"ש טו"ש ע"ש
וסמון תכה ע"ש א:
יח ה מיי פ"ו מלכות
ב א הלכה יא סג
לחון ע"ש טו"ש א"ח
סמון תקב ע"ש כ:
כא ו מיי פ"ח מהל'
ע"ש הלכה יד
טו"ש א"ח סמון תקב
ע"ש א:
כב ז מיי פ"ח מלכות
י"ט הלכה ט סג
ע"ש טו"ש א"ח סמון תקב
ע"ש א:
כג ח מיי ע"ש הלכה י
טו"ש ע"ש סג ע"ש א:
כד ט מיי וסמון ע"ש
טו"ש א"ח סמון
תקב ע"ש א:
כה י מיי פ"ו ע"ש הלכה ט
סג ע"ש טו"ש
א"ח ס"י תקב ע"ש כ:
כו כ מיי ע"ש הלכה י
טו"ש ע"ש סג ע"ש א:

(א) [מוסף כרכות פ"ג],
(ב) [כרכות מט.], (ג) ע"ש
זמ: [מוסף כרכות פ"ג]
ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש ע"ש
(ד) גבי י"ט נקט איפכא י"ט
שאל להיות שבת משום
דכ"ט מתפלל כסדר של
י"ט אכל ר"ח מתפלל כסדר
של שבת. מהרש"א בשם
(ה) [מוסף פ"ג], (ו) וע"י
שאלתה, (ז) כ"ח נוסף:
ע"ש ט"ו כ"ח נוסף:
משום קמ"ט, (ח) וע"י תוספת
נמנה לו: ד"ה [ה"א], (ט) [דף
ל: וע"י תוספת ע"ש ד"ה
והא מנה], (י) ח"א הספיקה.

הגהות הב"ח

(א) הש"ך ד"ה מיום טוב
וכי ונתמנה יאמר אם
היום חול ומחר קדש
עירובי עירוב אל היום
קדש: (ב) תוס' ד"ה מאי
טעמא וכי תנאי אמוראי
דהלכה ודהתם וכו' לומר
דהתם והבא מיירי:

גליון הש"ס

גמ' רשב"א אומר
מבפאה אשה תגור פה.
ע"י לקמן דף כב ע"ב
כרע"י ד"ה ז"ה ממירי
נמס' ע"ש:

מוסף רש"י

מתחיל בשל שבת. ומתן
לו את יום המנוחה וכו'
ומסיים בשל שבת.
מקדש השבת וכו' לא
וע"י (ח). ואומר
קדושת היום. על הלש
הש ע"ש שבת כגון את
יום המנוחה הוא וכו'
ואם חול היה וכו' וע"י
ואם חול היה וכו' וע"י
(ט). מפני שהשבת
נאפת יפה בזמן
שהתגור מלא. והשבת
מנוחה מנוחה זה לזה
מתממש זה מזה ונאפת
יפה וטובה הארץ הוא
(סוד רש"י ט"ו שפח).

מוסף תוספות

א. דהא אפילו ביצה
דכוחה שנוגדה ביום טוב
ראשון מותרת בשבת
היבא נמי כיון דמתנה
ביום טוב ראשון לא
מחייב במיני מיום טוב
לשבת.
ב. אדרבה הל"ל שיהא
קמחו כבעליו וכו' וכו'
שאמרו עירובי תחומין
(ל"ז א') דבהנחה והכלים
כרגיל בעלים וכו' אפילו
נתנו לאחר בשבת או
ב"ט. כש"ל. ג. דאי אין
קמחו נאסר דאין צריך
לאקנויי. מ"ט. ד. דאין צריך
מה והעילו חכמים
בתקנתן [ל אדם] את
יערב רתן לאחרים שיעשו
לו. כש"ל. ה. [הנחה]
שלוהו של אדם כמנהג
ס. ו. והקאה מיהא בעי
דבלאו הכי אי אפשר
משום שלוחו של אדם
כמותרו. ר"ן.

היינו קלוקלא. אם היה מותר לערב אתמול והוא אסור: **מסחיל**
בשל שבת. זרכה אחת לשניה ומתחיל להזכיר שבת תחילה ומתן
לנו את יום המנוחה הוא וזהו יום חג פלוני הוה: **ומסיים**. הזכרה
בשל שבת מקדש השבת וכו' לא: **ואומר קדושה** היום **באמלע**. ומתן

היינו קלוקלא אמר רבא אמר רב חסדא אמר
רב הונא הלכה כרבי ולאסור תנו רבנן (ב) **יום**
טוב שחל להיות בשבת בית שמאי אומרים
מתפלל שמונה [ואומר] של שבת בפני עצמה
ושל יו"ט בפני עצמה וב"ה אומרים מתפלל
שבע מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת
ואומר קדושת היום באמצע רבי אומר אף
חותם בה (ג) מקדש השבת ישראל והזמנים תני
תנא קמיה רבינא מקדש ישראל והשבת
הזמנים אמר ליה אטו שבת ישראל מקדשי
ליה והא שבת מקדשא וקיימא אלא אימא
מקדש השבת ישראל והזמנים אמר רב יוסף
הלכה כרבי וכדתריץ רבינא: ה"ר שבת
שחל להיות בר"ח או בחולו של מועד
= ערבית ושחרית ומנחה מתפלל שבע ואומר
מעין המאורע בעבודה = ואם לא אמר מחזירין
אותו רבי אליעזר אומר בהודאה ובמוספין
מתחיל בשל שבת ומסיים בשל שבת
ואומר קדושת היום באמצע רשב"ג ורבי
ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומרים
כל מקום שהזקק לשבע מתחיל בשל שבת
ומסיים בשל שבת ואומר קדושת היום
באמצע אמר רב הונא אין הלכה כאותו
הזוג אמר רב חייה בר אשי אמר רב מניח
אדם עירובי תחומין מיום טוב לחברו ומתנה
אמר רבא (ה) מניח אדם עירובי תבשילין מיום
טוב לחברו ומתנה מאן דאמר עירובי תחומין
כל שכן עירובי תבשילין ומאן דאמר עירובי
תבשילין יאבל עירובי תחומין לא מאי טעמא
דלמקני שביתה בשבתא לא תנו רבנן
(ו) אין אופין מיום טוב לחברו באמת אמרו
ממלאה אשה כל הקדרה בשר אע"פ שאינה
צריכה אלא לחתיכה אחת ממלאה נחתום
חבית של מים אע"פ שאינו צריך אלא לקיתון
אחד אבל לאפות אינו אופה אלא מה שצריך
לו ר' שמעון בן אלעזר אומר (ז) ממלאה אשה
כל התנור פת מפני שהפת נאפת יפה בזמן
שהתנור מלא אמר רבא (ח) הלכה כרבי שמעון
בן אלעזר איבעיא להו מי שלא הניח עירובי
תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר או דלמא
הוא נאסר ואין קמחו נאסר למאי מניח
לאקנויי קמחו לאחרים אי אמרת הוא נאסר
וקמחו נאסר צריך לאקנויי קמחו לאחרים ואי
אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר לא צריך
לאקנויי קמחו לאחרים מאי תא שמע מי
שלא הניח עירובי תבשילין הרי זה לא יאפה
ולא יבשל ולא יטמין לא לו ולא לאחרים ולא
אחרים אופין ומבשילין לו כיצד הוא עושה
מקנה קמחו לאחרים ואופין לו ומבשילין לו
ש"מ הוא נאסר וקמחו נאסר ש"מ איבעיא
להו יעבר ואפה מאי ת"ש מי שלא הניח
עירובי תבשילין כיצד הוא עושה מקנה
קמחו לאחרים ואחרים אופין לו ומבשילין לו
ואי

אין הלכה באותו הזוג. וא"ת אמאי לא קאמר הלכה כמתא קמא
וי"ל דאי הוה אמר הלכה כמתא קמא הוה משמע לכל דבריו
אף ממה שאמר מסיים בשל שבת והא לימא דהא ק"ל להלכתא כרבי
דאמר חותם ברוך מקדש השבת ישראל והזמנים (ד):

מאי טעמא למקני שביתה בשבתא
כ"א. וא"ת למה לי האי
טעמא האיכא טעמא דהכנה כדאמר
בפ' בכל מערבין (עירובין דף נח: ושם)
מיו"ט לשבת מאי טעמא לא משום
הכנה וי"ל דאי לאו הוה טעמא
דמקני שציתה בשבתא משום טעמא
דקאמר משום הכנה לא אסרינן הוהיל
יש ע"ש ספק דשמא חול הוא לגמרי
מכל מקום קשה דהתם צעירובין
למה לי טעמא דהכנה תיפוק ליה
משום דמקני שציתה בשבתא לא ויש
לומר דהתם מיירי צעירובי חלרות
ולא שייך למקני שציתה ומכל מקום
קשה מההוא דגטין פרק הזורק (דף
עו:): גבי שכיז מרע דקאמר אידי
תזיל ותמוד ותפתח והתם מיירי
בשבת דשרי לעשות קנין והכא אסר
למקני שציתה אפי' צו"ט וי"ל שטרפי
מרע שאני דהמירו עליו שאל תטרף
דעתו ותדע דיש חלוק בין שכיז
מרע לאיס אחר דהא המירו לו לגרש
בשבת ואין אנו מקדשין ואין מגרשין
ואע"ג דלא קאמר לקמן (ט) אין מגרשין
מכל מקום למה י"ש לחלק בין קדושין
לגרשין ועוד דתוספתא אמרינן
בדילא אין מקדשין ואין מגרשין ולי
נראה דתוספתא התם אי אתה מודה
משמע דלא פליג שום אדם עליה
והא פליג רבי עליה לעיל דאמר
מערבין עירובי חלרות לכך נראה
לפרש דטעמא דהכא יש לומר משום
הכנה וה"ק אסור למקני שציתה
בשבתא משום דהיינו הכנה ואין
מקיני מיום טוב בשבת וא"ת לרבי
יוחנן דאמר לעיל (דף טז:): נולדה צוה
מומרת צוה וקאמר שציתה לעיל
משום דלית ליה הכנה וכי פליג רבי
יוחנן אכל הני תנאי ואמוראי דהכא (ט)
יש לומר דהתם מיירי בהכנה שנעשה
צדיק כגון עירובי תחומין ואפי' רבי
יוחנן מודה אכל מה שממיר ר' יוחנן
היינו גבי צי"ה דהוי הכנה צדי שמים
שנעשים מלאיה:

אי אמרת הוא נאסר וקמחו נאסר
צריך לאקנויי קמחו לאחרים
ואי אמרת אין קמחו נאסר אין צריך
לאקנויי קמחו. ותימה הוהיל וקמחו
נאסר מה מועיל הקנייה לאחרים מי
יכול לסלק האיסור שבו כדי שיאכל
הוא עצמו אחר (כך) שנאסר וכו'
קשה כיון שהוא נאסר מאיזה טעם יא
וכי אחרים יאופין (לשבת) בשביל
שהוא עצמו יכול לעשות בשביל
עצמו לכן נראה לי כג"כ דה"ג אי
אמרת הוא נאסר ואין קמחו נאסר
מני לאקנויי קמחו לאחרים וא"ת מועיל
הקנין ואי אמרת הוא נאסר וקמחו
נאסר לא מני לאקנויי קמחו לאחרים
דא לא מועיל הקנין וצטמון גרס
ש"מ הוא נאסר ואין קמחו נאסר:

מקום שזקוק לשבע בין ערב בין שחרית בין מנחה, ואומר קדושה היום באמצע. אמר רב הונא אין הלכה באותו הזוג, והן רשב"ג ור' יוחנן בן ברוקה הללו. אמר רבא מניח אדם עירובי תבשילין מיום טוב לחברו ומתנה, אבל עירובי תחומין לא, דלמקנא שביתה ברי"ט. והני מילי בשני ימים טובים של גלויות שהן ב' קדושות, שמתנה ואומר אם היום קדש ולמחר חול הוא אינו צריך לעירוב, ואם מחר הוא יו"ט היום עירובי, הנה אני מערב מעירי"ט ליו"ט. וקיימא לן כרבא דהוא בתראה. ת"ר אין אופין מיו"ט לשבת ק"ו מיו"ט לחול. באמת אמרו ממלאה אשה קדרה בשר אצ"פ שאינה צריכה אלא לחתיכה אחת. וכן נחתום ממלאה קומקומוס מים אע"פ שאצ"פ אלא לקיתון אחד כו'. ר' שמעון בן אלעזר אומר אף ממלאה אשה תנור פת, מפני שהפת [נאפת] יפה בשעה שהתנור מלא. אמר רבא הלכה כר' שמעון בן אלעזר, וקיייל מרביתו ובלבד שלא יערים. איבעיא להו מי שלא הניח עירובי תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר, ואין לו תקנה אלא כ' יקנה קמחו לאחרים, אלא הוא נאסר (א) [לא יאפה אלא דכמה דלא מקני ליה, לא הוא אפי' ליה ולא לאחרים אפי' ליה. וא דלמא הוא נאסר אבל קמחו נאסר, ואין לו תקנה אלא אם יקנה קמחו לאחרים וימטרנו להן, נעשה כשהלן ומותר להן לאפות ולהאכילו. איבעיא להו ז' שנאסר אם עבר ואפה מאי, כלומר קמחו וימטרנו ליה לאכול מה שנאפה, אי לא.

(ב) ע"פ הגה"ה בדיו"י: "אלה הוא נאסר לא אפי' ליה אכל כל כמה דלא מקני כו"י.